

**„Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte
všichni, kdo máte přímé srdce!“
Žalm 32, 11.**

ilustrační kresba
jindřichtoles

**LEDEN 2023
CASD Valašské Meziříčí**

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 7.1. – Jsme Božími dětmi
- 14.1. – Boží smlouvy
- 21.1. – Desátky
- 28.1. – Dary a dávání

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
7.1.	Novoroční bohoslužba ve Vsetíně	
14.1.	Petr Chára	Hynek Dona
21.1.	Bohumil Mroček	Jan Wagner
28.1.	František Tomanec	Jiří Kloda

Blahopřání k narozeninám

- 9.1. – Petr Chára
- 13.1. – Ladislav Smílek
- 22.1. – Hynek Dona

ADRA Klub zdraví informuje

12. ledna 2023 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny – **Balkánem na kolech**, beseda Antonína Pasche

26. ledna 2023 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – **Včely kolem nás**
– beseda Ladislava Šuby

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Novoroční posezení

v sobotu 14.ledna 2023 po bohoslužbě

Součástí posezení bude rozdávání novoročních veršičků

Novoroční posezení nebude spojeno s agapé.

Slovo do nového roku

Sedím a přemýšlím. Pokolikáté ve svém životě přemýšlím, co se stalo v uplynulém roce, a co nás čeká v roce novém.

To co se stalo, to už změnit nejde. A mnohdy některé věci nejde ani napravit. To, co jsem vyslovil nebo učinil, to už nejde vzít zpátky. Vzpomněl jsem si na citát, který říká: „*Dávej pozor na to, co říkáš. Slova bolí víc, jakacka . . .*

. . . facta se dotkne jenom tváře, ale slova, ta se dotknou SRDCE“. Kolik slov za ten uplynulý rok zaznělo z mých úst ? Jaká byla ? Byla k užitku, nebo zranila ? To už nezměním , možná něco budu moct napravit, změnit.

Vždy očekáváme, že NOVÝ ROK přinese změnu. I v mém životě. Ale pozor ! Nový Rok nezmění náš život. Náš život může změnit pouze Ježíš Kristus, a to ještě jen tehdy, když mu to dovolíme.

Do každého nového roku si vždy přejeme jen to nejlepší. Ať už to myslíme opravdově, nebo jen jako zdvořilostní pozdrav, přání. Zároveň ale také máme svá osobní přání, pro sebe. Abych . . . , dosaďte si tam ta naše přání, ta která říkáme třeba jen Bohu. Co nás má minout, co si nepřejeme, aby se v našem životě a v životě našich blízkých nestalo, a co se stát má a jak.

Možná to malinko přehodnoťme a prosme, aby nám Bůh dal sílu těžkosti zvládnout. Řecký dramatik v modlitbě říká : „*Bože, dej mi vytrvalost, abych překonal věci, které změnit nemohu. Dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit mohu. A dej mi moudrost, abych tyto věci dokázal rozlišit*“. (Aischylos)

A co bych přál nám do toho nového roku 2023 ? No přece všechno to nejlepší. Ale opravdu co ! Moc bych si přál, abychom si uvědomili, kdo jsme, že jsme Boží děti. A naše křesťanství se má projevat v lásce. (1 Jan 4:7) Bible krásně říká, abychom se nenechávali přemáhat zlem, ale přemáhali zlo dobrem (Řím. 12:21) Možná si neuvědomujeme, že kdekoliv jsme a kamkoliv se vydáváme, zanecháváme stopy. Jsou to stopy lásky a laskavosti ? Apoštol Pavel píše v listu Korintským o lásce jako průvodním jevu křesťana. LÁSKA JE . . . ! ! !

Mnohdy od křesťanství očekáváme ani snad nevím co. Ale křesťanský život není o tom, abychom hodně přemýšleli, filozofovali, ale abychom hodně MILOVALI ! Francouzský komik L.de Funés řekl: „*Nezáleží, jestli máte styl, pověst nebo peníze. Pokud nemáte dobré srdce, nemáte žádnou cenu*.“

Co si přát do nového roku? No přeci srdíčka naplněná Boží láskou. A ať se to projevuje v našich životech.

Pastor Valašských sborů Hynek Dona

Ohlédnutí se za rokem 2022 – Pavel Pimek

Byl jsem požádán, zda bych byl ochoten přispět do lednového bulletinu sboru VM. Ač nejsem žádný psavec a spouště věcem, dějícím se kolem mně, nepřikládám až tak velkou důležitost jako někteří z Vás, přesto se pokusím něco z dění roku 2022 přenést na papír.

Spousta firem, podniků, společností, spolků na konci roku bilancuje uplynulý rok a jejich bilancování je často plné statistik. Snad jen něco málo nastíním. Škoda, že nemám sborovou třídní knihu, asi by tam mohla být zaznamenána účast členů, přátel, dětí, náhodných návštěvníků na bohoslužbách. Možná bychom se dozvěděli o nemocných, přestárlých členech „mezi něž se začínám počítat i já“, možná bychom si všimli i neomluvených absencí členů, kteří nemají vyřešené vztahy, možná se mnou, nebo s někým z Vás, možná ublížení, nepochopení, naštvání na všechno a na všechny. Možná by někoho z Vás zajímala ekonomická situace sboru, jeho příjmy, ztráty, sluhy (stavební fond). Někteří by určitě chtěli vidět, jak a kolik kdo daruje pro činnost sboru, kolik vlastně finančních prostředků má sbor v bance České spořitelny. Nic takového Vám nesdělím.

Mohu Vás však ujistit, že zatím to zvládáme. Díky Vám, kteří dáváte, si můžeme ve sboru rozsvítit, zatopit a užívat si všech vymožeností naší doby. Díky Vám zde můžeme mít centrum Adra, respektive Dobrovolnické centrum Adra působící v Domovech pro seniory, starající se o přestárlé, nemocné. A tak často činnost, která by měla být součástí života křesťanů, zvládá s více než stovkou dobrovolníků jejich vedoucí Nadka Šimová a Lidka Obadalová. Díky za to, i když to může přinášet i mnohá nepochopení z našich řad. Např. dary od sponzorů a dárců mnohdy se hromadí v šatně před modlitebnou. Problém, další volné prostory nejsou.

Ten prožitý rok 2022 přinesl i nové pohledy a nazírání na politickou situaci v Evropě díky rozpoutané nevyhlášené válce nedaleko České republiky, mezi agresorem a Ukrajinou. Vyvolalo to obrovskou solidaritu a sbírky, jak materiální, tak i finanční. Rozhodli jsme se poskytnout garsonku pro provizorní ubytování pro migranty z válečné zóny. I když to není žádný luxus, přijali jsme dvě ženy Světlanu a Olenu. Staly se součástí našeho společenství a díky rodině Chárových a jimi poskytovanému servisu, jako např. praní, se jim podařilo vyřešit nedostatky v ubytování. Jsme rádi, že i ony cítí naši podporu. Díky sestře

Tyšerové byly vyřízeny všechny oficiální dokumenty pro získání státního příspěvku, a zajistila práci v kuchyni v DEZE.

Kromě dění na Ukrajině i nás se dotkly, když ne válečné ztráty, tak alespoň materiální problémy. Monzunové deště, tak by se daly nazvat lijáky, které 2x zaplavily garáže a sklepní prostory budovy Hřbitovní 366/1. Voda prorazila vrata a vyplavila, co se vyplavit dalo. Garáž je uklizená a spousta věcí vyvezená do sběrného dvora. Možná jste si ani nevšimli, že vrata do garáží jsou nová, pevnější a snad i určitý sloupec vody udrží. Díky parkujícím v garáži a správci budovy.

Po rozhovoru s Markem Húštěm jsme poskytli modlitebnu pro příležitostné bohoslužby jednou za měsíc „církví chuligánů“, jak se nazývají bezdomovci, kteří přicházejí. I oni jsou Božími dětmi. Pastor Marek Húšť, kterému zde říkají „Mefo“ vede bohoslužby, a k mému překvapení modlitebna je plná mladších, starších, starých, mužů i žen. Zvláštní sounáležitost k sobě navzájem. Chce to zažít s nimi.

Nemalý dík patří v uplynulém roce našim redaktorům Ivě a Františkovi, a samozřejmě i vám, kteří přispíváte do sborového bulletinu. Časopis se stává mostem mezi sborem a lidmi, kteří se od nás vzdálili. Díky.

Daly by se vyjmenovat i další aktivity, ale asi by to redakce neschválila, a tak vzpomenu Klub zdraví, údržba zahrady, květinová výzdoba sboru a okolí, sečení trávy atd.

Snad vzpomenu ještě ztráty, které nás provokují, že nic není věčné zde na zemi. Cestu životem ukončila naše sestra B.Rosecká.

Písmo říká, že chudí a nemocní vždy budou i mezi námi. A tak i my jsme to přijali, a společně se Simonkou a rodiči jsme prožívali těžkou, neléčitelnou nemoc Peti Kimlera. Vírou jsme se spojovali a volali tam nahoru, odkud jsme očekávali vysvobození. Bůh to ale viděl jinak. A tak i ztráty musíme brát jako z Božích rukou. Opustil nás v závěru modlitebního týdne s vírou na setkání v Božím království. Těžké přijmout. Ale i tak to byl týden, který nás sjednocoval. Ale sborové společenství se nedá měřit množstvím aktivit, počtem členů, velikostí majetku. To jsme my, já, ty, oni, my, kteří cítíme sounáležitost, a ve víře se upínáme k naději prázdného hrobu a vítězství Pána Ježíše Krista nad nepřítelem Satanem. I když nic není dokonalé a ani být nemůže, přesto budme v tom novém roce křesťané, a jak nás Písmo vybízí: „Vytvářejme obraz Božího království už dnes a nejen mezi námi. Ať to vidí i lidé kolem nás.“

Novoroční zamyšlení – Květa Tyšerová

Další rok je před námi, čím se naplní jeho dny? Jak bude žít naše malé společenství?

V knize Kazatel v sedmé kapitole čteme zajímavá slova (verš 10):

"Neříkej: Kde jsou ty staré dobré časy? Takové otázky není dobré klást."

Kéž bychom se v tomto roce dokázali odpoutat od starých zvyků a starého myšlení a dokázali se na sebe podívat novými očima a slyšeli slovo Boží novými ušima. Abychom viděli a slyšeli, jaký úkol pro nás Pán Bůh připravil. Abychom si přestali stěžovat na to, co bylo, ale viděli možnosti, které jsou před námi.

Protože Kazatel dále říká ve 13. a 14. verši:

"Pohleď na Boží dílo - kdo může narovnat, co on pokřivil?"

V dobrý den užívej štěstí a ve zlý den si uvědom, že Bůh jej učinil jako ten druhý, aby si člověk nikdy nebyl jist, co skrývá budoucnost."

Díky Pánu Bohu za jeho lásku a péči o nás.

Přeji nám všem Boží požehnání, moudrost, ochranu a pevné zdraví v roce 2023.

Novoroční zamyšlení – Iva Chárová

Konec kalendářního roku prožívá každý z nás jinak. Někdo bujaře slaví s přáteli, někdo tráví Silvestr pouze s milovaným člověkem, a někdo před hlučnými oslavami raději zaleze do peřin, aby ho zaspal. Ať už patříme do kterékoliv skupiny, každý máme tendenci v tento den ohlížet se za rokem starým a přemýšlet, co nás potká v tom nadcházejícím.

Události uplynulého roku si připomínám především proto, abych si uvědomila, jak moc mi Pán žehnal, jak skvěle mne a mou rodinu vedl, i když jsme v té dané chvíli možná onu „správnost“ neviděli a nechápali. Přemýšlím nejen o svých prožitcích, ale také o sboru. Co se nám povedlo, co se zlepšilo, v čem jsme duchovně vyrostli, co bylo poučením jak pro členy, tak především pro mne - malý a nedokonalý dílek společenství.

Co ve mně rezonuje nejvíce a čeho si na našem společenství nesmírně vážím, je to, že i když jsme sbor tak trochu volnomyšlenkářský, každý z nás je svým způsobem „svéráz“, a jsme schopni se i nepohodnout, tak když je potřeba se semknout a udělat něco pro druhé – jsme jako jeden muž. Myslím teď na přijetí „holek“ z Ukrajiny, které našly v našem sboru nový dočasný domov a u

mnohých z nás „víkendovou chatu“. Hřeje mně u srdce ochota, srdečnost a přátelskost našich členů. Myslím na pomoc při vyklízení povodněmi zničených sborových garáží. Myslím na neskutečně silný modlitební týden, kdy jsme se spojili v modlitbách za uzdravení Petra Kimlera. Myslím na nepolevující ochotu dávat dary potřebným cizím lidem, i vlastním spolubratrům, a také sboru. A to i přes složitou ekonomickou situaci. Mnoho věcí ve sboru mne trápí, ale v konečném důsledku jsem přesvědčená, že mezi našimi členy stále vítězí láska k bližním nad vším ostatním. Z toho mám velkou radost. A určitě i náš Pán.

V dnešní době plné strašáků v podobě války, inflace a rostoucích cen energií si všichni přejeme do nového roku pozitivní zprávy. Lidé ze světa se uchylují k víře v „zaručené“ předpovědi kartárek a horoskopů. Inu tonoucí se stébla chytá. Jak nádherné „stéblo“ máme k dispozici my, věřící! *Izajáš 58,11. : "Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažována, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí."*

Pán nám dopřává začít nový rok. Touží po tom, abychom se setkali novým způsobem s Ním i s těmi, které nám na naší cestě pošle. Pravděpodobně budeme žít navenek stejně – ve stejné zemi, se stejným partnerem, ve stejném zaměstnání. Zřejmě nebudeme prožívat jen příjemné chvíle, přijdou i starosti, trápení. Rozhodující nejsou vnější okolnosti, ale náš postoj a způsob, jak na ně reagujeme. Zda se spolehne na Pána, svěříme mu své cesty a půjdeme po nich. Zda jsme schopni děkovat i za bolestivé prožitky s vědomím správnosti Jeho vedení. Náš život může být proměněn a dostávat stále novou tvář. V tom je ukryta možnost prožívat vždy radost a pokoj. A to bych přála nám všem osobně, i sborečku.

Pokud bych měla vyslovit jedno jediné konkrétní přání pro sbor – postrádám sborové aktivity směrem ven, mezi lidi. Trápí nás ubývající počet členů sboru, ale nic pro změnu neděláme. Misijních možností je tolik! I přes to, že je nás málo, že nepatříme do mladé generace (i když duchem ano ☺), že nejsme všichni místní, můžeme pracovat na Božím díle. Když nám Pán požehná a necháme se vést, i drobná aktivita může mít velké výsledky. Jenom chtít. To bych si přála.

Jeremiáš 29,11. : „Neboť znám plány, které s tebou mám,‘ praví Hospodin, ‚plány, aby se ti dařilo, a ne aby ti ublížily, plány, které ti dají naději a budoucnost.“

Boží požehnání, milost a pokoj vám všem.

Ohlédnutí za rokem 2022 – Miloš Mroček

Vstup naší rodiny do roku 2022 byl celkem úspěšný. Byli jsme relativně zdraví. Hřál nás pocit, že se nám podařilo koncem předešlého roku renovovat střechu našeho rodinného domku, opatřit jej novou krytinou a nainstalovat tepelné čerpadlo, které mělo zabezpečovat jeho vytápění. Posunulo nás to v úrovni našeho bydlení o kousek dál.

Od začátku roku nás znepokojovalo napětí mezi Ruskem a Ukrajinou. Vyvrcholilo to nakonec vojenskou invazí Ruska na Ukrajinu. Byli jsme z toho zdrceni. Jediné, co nás v té době potěšilo, byl příchod sester Světlanky a Olenky z Ukrajiny. Zdá se, že dokonale zapadly do našeho sborového společenství. Dodalo nám to trochu křesťanského sebevědomí, že i my můžeme být alespoň malinko prospěšní.

Naše sborové společenství zasáhl odchod Boženky Rosecké, ale především těžký boj Péti Kimlera se zákeřnou nemocí. Tyto životní zápasy prožívalo silně i naše společenství.

Velký dárek jsme si nadělili sami v červenci, kdy jsme se rozhodli opustit poprvé v životě náš evropský kontinent a zaletěli jsme se alespoň na týden podívat do Afriky, konkrétně do Tuniska. Prošli jsme se po saharském písku, viděli na Sahaře východ i západ slunce, projeli se po poušti na pouštních korábech (velbloudech), povozili se po saharských dunách v džípech, trochu si taky zaplavali ve Středozemním moři a částečně poznali tuniské obyvatele a jejich rozdílný život. I když toto měla být naše rodinná dovolená, naše rodina se na čas rozdělila. My jsme cestovali do Tuniska a naše Jindřiška o pár dnů později na kongres mládeže do Finska.

Jako velkou část rodin nejen v České republice i nás zasáhlo zdražování cen energií, služeb, potravin a různých výrobků.

Před závěrem roku jsme se jako nejbližší rodinné příbuzenstvo sešli v Čechách v Bedřichově, abychom se vzájemně potěšili a poradovali z informace, že je další vnučátko na cestě.

Samozřejmě, jsou věci, které se nám v tomto roce ne zcela vydařily, ale jak říká apoštol Pavel: *„Zapomínaje na to co je za mnou běžíme vstříc cíli.“* Děkujeme Pánu Bohu a jsme mu vděční za jeho přízeň a požehnání, které jsme mohli pocítovat jako rodina i sborové společenství po celý rok.

Novoroční zamyšlení – Petr Chára

Tak jsem trochu přemýšlel, co bych napsal pro toto nové číslo sborového bulletinu na téma - starý rok za námi, nový rok před námi.

Nejsem žádný spisovatel, abych psal, co všechno nám všem přinesl, anebo vzal loňský rok 2022, a ani nejsem nějaký myslitel, abych se pouštěl do úvah typu - co nového nám přinese rok 2023.

Zato jsem vámi zvolený pokladník sboru, nebo jak se jinak říká, hospodář sboru. A proto vím naprosto přesně, že vám všem milým dárcům musím co nejvíce poděkovat za vaši velikou štědrost a ochotu v dávání desátků a dalších darů a to jak pro misii, tak pro Adu, sociální fond, stavební fond, anebo pro náš sbor. Nemohu uvádět žádné konkrétní částky, ale je to rok od roku lepší a lepší, a to i přes nepříznivé zdražování takřka všeho co potřebujeme k životu a co kupujeme. Také zprávy, které slyšíme v televizi nebo v rozhlasu, anebo které čteme v tisku o naší společné budoucnosti, nejsou vůbec lichotivé. Proto ještě jednou moc a moc děkuji všem našim členům i přátelům za finanční podporu a ochotu v dávání.

Není to jenom v našem sboru, ale jak jsme byli informováni naším hlavním hospodářem br. Stejskalem na ročním sejití pokladníků v Ostravě, a jak jste také osobně slyšeli při jeho návštěvě v našem sboru, tak tato ochota a štědrost se projevuje i v rámci celého Moravskoslezského sdružení naší církve. A tak roky 2020 a 2021 byly zatím nejsilnějšími roky v dávání desátků v celé historii naší církve. A za to patří díky předně našemu Bohu, který nám dává možnosti a prostředky, a také vám všem ochotným dárcům, a to i v našem valašskomeziříčském sboru.

Loučím se s vámi slovy apoštola Pavla k Filipským 4, 6-7 :

"Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši."

Vánoční zamyšlení o tom, proč Pán Ježíš Kristus přišel na tuto zem.

Milé sestřičky, milý bráškové,

po celý rok jsme měli radost ze služby našemu Pánu, že skrze milost Boží jsme se mohli setkávat s maminkami samoživitelkami, lidmi z ubytovny pro sociálně slabé spoluobčany a lidmi bez střechy nad hlavou. Cítili jsme v srdci, že pro ně v závěru roku máme něco udělat, aby se necítili ve svých životních situacích osamoceni. Vnímali jsme, že jim chceme přinést zamyšlení o Ježíši Kristu, proč přišel na tuto zem.

A tak jsme se v úterý 20.12. v 17,00 sešli s lidmi bez domova v zámeckém parku, který byl oděn do bílého šatu paní zimy. Pán nám toto místo vybral a my cítili, že altánek u rybníčku s přístřeškem je tím správným místem pro tyto zatoulané ovečky ze stáda našeho Pána.

„Je psáno: Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem vycházejících z Božích úst.“ Matouš 4:4

A tak v samém úvodu, byly tyto děti Boží syceny Božím Slovem skrze zamyšlení Lidušky o tom, proč Pán Ježíš Kristus přišel na tuto zem. V tichu, v chladném počasí působil jemný, tichý hlásek Lidušky za přítomnosti Ducha svatého na mysl a srdce těchto našich přátel z ulice a vedl je k přemýšlení. Po tomto zamyšlení Pán pro ně připravil teplou polévku s čajem, kterou z vlastní iniciativy pro ně připravili Andrejka a Pepík Fialovi. Moc

Pánu děkujeme, že je takto povolal, aby nám pomohl. Velkou radost jsme měli i z toho, že nás přišel podpořit svojí účastí i Pavlík Skála. Všechny tyto naše přátele jsme těmto dítkám Božím představili a oni za to byli moc vděční. Potom už nic nebránilo, abychom si všichni s nimi povídali. Při tomto společném sdílení jsme cítili, jak nás Pán v našich srdcích vzájemně propojuje, sblížuje, z jejich očí na nás mluvila jejich upřímnost a vděčnost, že jsme toto setkání pro ně připravili. Ani jsme se nenadáli a bylo 19,00 a já si začal uvědomovat, jaký růst skrze pravidelné setkávání se nad Božím slovem, skrze pravidelné modlitby za ně, všichni udělali. Na začátku tito stejní lidé přicházeli na setkání opilí a ani 15 minut nedokázali vydržet bez pití alkoholu, kouření. Dnes, po ¼ roce, někteří už přes 4 měsíce nedrogují a při tomto setkání vydrželi s vděčností, pokorou bez alkoholu a kouření dvě hodiny si s námi příjemně povídat. Děkujeme Ti milý Tatínku za tuto Tvou milost.

Než jsme se nadáli, byl tu čtvrtek 22. 12. večer a my v 17,00 vítali v kuchyňce našeho sboru maminky samoživitelky i jiné maminky s dětmi ze sociálně slabých rodin, jednoho tatínka a měli jsme radost, že přijali naše pozvání. Na slavnostně prostřeném stole na ně čekalo občerstvení. Skrze příjemný, tichý hlásek Lidušky se dostávalo Boží slovo do srdcí těchto lidí, kde je hřálo a vedlo k přemýšlení. Opět musíme poděkovat Andrejce a Pepíkovi Fialovým, kteří nám pomohli s přípravou. Bez pomoci Andrejky, by se pro ty nejmenší dítka Boží, nestihly zabalit dárky. Děkujeme dvěma milým sestřičkám z našeho sboru, které finančně na tyto dárky přispěly, a děkujeme také našim

sourozencům ze sboru z Valašského Meziříčí, kde již měli jmenovitě připraveny dárečky.

Andrejka měla pro děti nachystaný program, zabavila je, a tak byl prostor povídat si s maminkami a jedním přítelem od maminky o Pánu Ježíši a o běžných záležitostech z jejich životů. Maminky byly vděčné i za oblečení, které si samy vybraly. I při tomto setkání jsme cítili, jak nás Pán všechny v srdcích propojuje, sblížuje a cítili jsme, že jsme jedna velká rodina, z čeho jsme měli radost. Velkou radost nám udělaly maminky i tím, že mají zájem se s námi takto

dál setkávat. Čas utekl jako voda a než jsme se nadáli, tak ač neradi jsme se po dvou hodinách společného povídání loučili a nechtělo se nám domů. V našich srdcích ještě pořád cítíme, jak nás Pán svojí Láskou objímal. Děti měly radost nejen z dárečků, ale i z přijetí, jak si je Jituška Fialová posadila na klín a věnovala se jim. Hrála si s nimi, vyráběla a brala je takové, jaké jsou.

Vážím si důvěry maminek, že se svěřily i s tím, co je trápí, vnímám, že jsme za celý rok měli možnost s nimi navázat hezký vztah. Celkem přišly tři maminky,

což bylo vzhledem k nemocnosti velice hezké – dalších pět maminek, které se na setkání těšily, se omlouvaly kvůli nemocným dětem.

„Děkuji Ti, náš milý nebeský Tatínku, za každou příležitost, kterou nám z lásky k lidem dáváš...“

„Cokoliv jste učinili jednomu z nejposlednějších lidí, mně jste učinili ...“ Matouš 25,40

Liduška Obadalová a Zdeněk Popelka

Chuligánský Advent u adventistů

Adventisté si, jak známo, na předvánoční Advent příliš nepotrpí. I když je pravdou, že se mu ti přemýšlivější v poslední době až tolik nebrání. Chuligáni, tedy nejrůznější pouliční směs, která se už nějaký ten pátek pod taktovkou svérázného evangelisty Marka Húště pravidelně shromažďuje ke čtení z Bible, naopak v Adventu žádný problém nevidí. Dokonce se jim i čím dál víc líbí v adventistické modlitebně.

V pořadí už třetí sročení se zde koná 11. prosince. Postupně přichvátá kolem pětatřiceti lidiček nejrůznějšího vzhledu i věkových kategorií. Muži evidentně převažují. Čiperná dámská trojice nejdříve odzdobí velký stůl v boční místnosti nejrůznějšími dobrotami. Všichni pozvaní se k němu nakonec nevejdou, takže opozdilci musí při likvidaci nachystaného proviantu nedobrovolně postávat. Jídla, které pravidelně chystají ochotní členové nejmenovaného vsetínského

křesťanského společenství, je tolik, že ještě zůstává na zhotovení slušného počtu dodatečných balíčků.

Marek, který je obecně znám pod přezdívkou Mefo, poté všechny nahání do velkého sálu. Zlínská kapela tu už zahřívá své bubny a kytary, aby se v příštích minutách v jejich doprovodu modlitebnou ozývala muzikou obalená slova chvály nebeského Boha a všeho, co ve své milosti pozemšťanům nabízí. Před kazatelnou bliká přenosný vánoční stromeček a Marek vytahuje malý proutěný košík. „ Právě takový prostor kdysi stačil k tomu, aby se do něho po svém betlémském narození vešel Pán celého vesmíru“, dodává. „ A víte, kde později bydlel? Tam, kde někteří z vás! Říká o sobě totiž, že nemá, kde by hlavu sklonil!“ Mefo sahá po další rekvizitě. Ukazuje sbalený stan. „Kdo z vás nocuje ve stanu?“, táže se přítomných. „Já, už devět roků!“, ozývá se ze zadních řad z úst jednoho kroměřížského bezdomovce. „ A já tři roky!“, dodává někdejší gymnastka Zuzka, pocházející z Byniny. „ A teď si představte, že Král vesmíru o sobě říká, že bude stanovat mezi

námi! On si klidně postaví svůj stan vedle toho vašeho a chce vám být nablízku! To je asi jediný Panovník, který o nějaké vyzdobené vzorné paláce vůbec nestojí. Dost možná by se v nich ani moc dobře necítil...“ A pak následují pobídky, aby šanci být v kontaktu s takovýmto formátem, nezahodili. Aby nehledali řešení ve flaše levného vína, ale v něčem nesrovnatelně účinnějším. Po další sérii křesťanských písniček vystoupí na scénu nejstarší člen hudební skupiny. Postarší pán jménem Ivan už na první pohled nezapře, že muzika byla kdysi stěžejním smyslem jeho života. Dokonce přiznává, že je autorem poměrně známé písně s názvem „Hrobař“. Barvitě poté líčí proces svého obrácení. Někteří, a hlavně některé, na něm mohou oči nechat. Hlasité poděkování s dodatkem, že je to vzalo za srdce, na závěr dosvědčuje, že Ivanova slova nemusela padnout do trní.

Následuje něco, co by se dalo nazvat Večeří Páně. Obejde se bez jakékoliv liturgie. Marek jen stručně nastíní, o co běží, a s velkým důrazem na dobrovolnost vyzve přítomné, že mají možnost se s živým Ježíšem spojit i symbolickým přijetím jeho obětovaného těla a prolité krve. Sálem poté koluje tácek s nakrájeným běžným chlebem a číše naplněné nějakým narudlým nealkoholickým nápojem. Nezdá se mi, že by někdo odmítl. Připomínka Adventu končí Markovou neformální modlitbou, objímáním a vřelými stisky rukou doprovázenými přáními požehnaného prožití přicházejících Vánoc. A samozřejmě i nezbytnou vánoční hymnou, známou pod názvem „Tichá noc“.

Franta publikán Tomanec

TŘICET LET ČESKÉ ADRY

Organizace ADRA v roce 2022 vzpomněla třicet let působení v České republice. V této souvislosti uveřejňujeme výpovědi těch, kteří se na její práci podíleli či stále podílejí ve Valašském Meziříčí.

Po nedávných vzpomínkách Nadi Šimové, současné vedoucí zdejšího Dobrovolnického centra, se zaměříme na její nejbližší spolupracovníci a někdejší zakladatelku zmíněného zařízení, Lidku Obadalovou.

1 – Lidko, můžeš zavzpomínat na své dětství? Rodina, zájmy, škola, průšvihy, první lásky atd.

Jůůů, to by bylo na dlouho☺. Tak alespoň zkráceně. Pocházím z Palkovic, kde jsem chodila i na základní školu, dále jsem pokračovala na ISS-COP ve Frenštátě pod Radhoštěm na oboru Hotelová škola. Mám staršího brášku a starší sestřičku. Vyrůstali jsme ve skromných poměrech, ale bylo nám fajn. Chodili jsme se koupat do splavu nebo na nedalekou přehradu Olešná. Sušili jsme seno, sbírali mandelinku, kopali brambory. Jako malé holky jsme kvůli babičce chodily do kostela. Už od malička jsem věřila v dobro a věděla, že Bůh je. Ale byl pro mne vzdálený a netušila jsem, že je možné mít s Ním vztah.

A průšvihy, první lásky? Ty zasahovaly do období mé střední školy. Neměla jsem štěstí na kamarádky, ale bavila jsem se raději s kluky – zdáli se mi vždycky férovější a vtípnější. Chodila jsem do tanečních a začala být více společenská. Chodila jsem také na brigády, kde jsem v restauracích či na diskotékách obsluhovala. Jedno léto jsem jela se svoji kamarádkou do Itálie hledat brigádu (měla jsem tak 16 či 17 let). Sbíraly jsme tam spolu ostružiny, maliny, rybíz na jedné farmě – bez předešlé domluvy. Já se snažila se domluvit se svoji velmi skromnou italštinou, případně francouzštinou, kterou jsem se učila.

Rok nato jsem jela se svou sestřičkou do Řecka, měly jsme tam domluvenou brigádu jako servírky – ale všechno bylo jinak. To je na delší povídání. Zázrakem jsme se obě vrátily zpět domů a to každá zvlášť. Ale uvědomuji si, že jsem byla dobrodruh, kterého Pán Bůh chránil a vedl postupně k sobě. I když jsem ještě netušila, jaká je Boží láska.

Našla jsem si skvělé kamarády, se kterými jsme dělali spoustu legračních i užitečných věcí a prožili tak část mládí v super přátelství.

3 – Jak ses dostala ke spolupráci s organizací ADRA?

To byla taková podivuhodná cesta, jak mě vlastně Pán Bůh k sobě přivedl a přivinul. Chodila jsem prvním rokem na vysokou školu do Karviné. Pracovala jsem na seminární práci a za mými zády běžela televize. Byl tam právě nějaký pořad s fotografem Janem Šibíkem, který pořádal výstavu svých fotografií ze Sierra Leone se sbírkou určenou k pomoci tamějším obyvatelům. Hodně mě to zaujalo a já cítila, že chci pomáhat – od malička mne bavilo pomáhat. Tak jsem napsala dopis, poslala jej do České televize, zaměstnanci ČT můj dopis předali Janovi Šibíkovi a on předal můj kontakt lidem, kteří organizovali výstavu v Ostravě. Tak jsem tam jela pomáhat „hlídat stan“ s výstavou a pokladničkou. Seznámila jsem se tam s Martinem Přidalem, který znal humanitární organizaci ADRA a věděl, že nyní v Kosovu staví základní školu. Zjistil mi podrobnosti a já odjížděla během několika dnů na svoji první humanitární cestu. Nikdy předtím jsem o Adře neslyšela – to byl únor 2001. Dojeli jsme do Kosova a já ještě neměla tušení nějak, že jedu s věřícími lidmi. Byl pátek večer, když jsme přijeli. Měli jsme po cestě možná trochu žízeň. Chtěli nám nabídnout teplý čaj, ale už neměli čisté hrnky. Když jsem řekla, že mohu nějaké umýt, řekli, že ne, že už je přece sobota. Ráno i večer byly pobožnosti, zpívalo se a modlilo. Já se naučila číst složení konzerv, které nám vozili vojáci ze základny KFOR a tak jsem rychle poznávala biblické pravdy ☺. A díky tomu, že jsem se poznala s úžasnými lidmi, kteří tam byli – např. Libor Hurta, Petr Podsedník, Pavel Řádek a několik dalších, jsem začala objevovat hodnoty života, které jsem již dříve podvědomě hledala.

Moc se mi líbilo, že nemluví vulgárně, že mají dobrý smysl pro humor, že jsou ochotni se vzdát různých věcí díky své víře v Boha. To byly mé první malé krůčky. Hned, jak jsem se vrátila domů a byla všeho plná a sdílela jsem se, můj bráška prohlásil: „Doufám, že nebudeš doma „klekat na koberečku““. Začala jsem jezdit do sboru, na který mě nasměrovali moji noví přátelé, do Frýdku. Byla jsem tam hned přijata jako do rodiny. I když všichni byli hezky oblečení a já přijela sportovně na kole. Přijaly mě starší tetičky, které mě obdarovaly Biblií i zpěvníkem. Přijala mě i mládež a já hned byla součástí tohoto společenství. Asi po roce jsem začala docházet na Biblické hodiny, přála jsem si být pokřtěná. Nalezla jsem ve společenství s Pánem Bohem to, co jsem hledala a nevěděla, kde to najít...

Jezdila jsem dále s Adrou pomáhat, když bylo zapotřebí – povodně České Budějovice, Praha, Dům Pod Křídly ve Valmezu... A tak jsem poznala i sbor ve Valašském Meziříčí – nic netušíc...

4 – Co Tě přivedlo právě na Valaško?

Na Valaško mě přivedl můj skvělý a trpělivý manžel 😊. Potkali jsme se na setkání laických kazatelů ve Frenštátě pod Radhoštěm. Zjistil si na mě kontakt a od té doby jsme si začali psát. Pozval mě na náš první společný čundr, kde jela

i vsetínská a kateřinická mládež a já zas poznala další skvělou partu. Po 1 roce a 12ti dnech vztahu jsme si slíbili před Pánem Bohem, že budeme navždy spolu. Ještě jsem studovala stále vysokou školu a současně i kombinovaným studiem teologický seminář na Sázavě. A když už jsem byla tak blízko, tak milý František Tomanec – veliký dobrodruh – se nebál mě oslovit s myšlenkou založení Dobrovolnického centra ADRA na půdě Valašského Meziříčí a z nějakého neznámého důvodu vložil ve mně důvěru, že by to mohlo jít...

5 – Kdy a proč jsi začala působit ve valašskomeziříčské Adře? Na čem jsi pracovala?

Bylo to v roce 2005 – musím přiznat, že měsíc si přesně nepamatuji. Začala jsem zjišťovat různé informace a potřeby ve Valašském Meziříčí. Navštívila jsem i nově založené Dobrovolnické centrum ve Frýdku – Místku a čerpala hodně od nich. Potřeba založit naše DC byla právě ze strany Diakonie, Charity apod. Věděla jsem, že to nebude úplně jednoduché – musela jsem absolvovat různá školení, věnovat se vlastní práci v DC, hledat dobrovolníky, žádat o granty atd. – do toho naplno studovat a starat se o domácnost... Poprosila jsem jednoho novináře, který se mnou dělal rozhovor pro Kamelot v Karviné, když jsem se vrátila z Kosova, zda by mi nebyl ochoten pomoci – měl zkušenost

s fundraisingem a navíc vnímal důležitost pomoci potřebným. Tak jsme na ty začátky byli dva přespolní... Podařilo se nám začít, ale nebylo to na příliš dlouho... Otěhotněla jsem a asi v 6tém měsíci těhotenství jsem musela jít ležet na 2 měsíce do nemocnice. Tak DC muselo přejít do nouzového řešení, kterého se ujala naše opravdu šikovná dobrovolnice Naďa Šímová, s pomocí Františka Tomance a velké zásluhy měl právě i Marek Wagner. Spolu dohromady i na střídačku vytvořili to, co dnes můžeme nadále rozvíjet. Jsem moc vděčná, že mi takhle do cesty poslal Pán Bůh Naďu Šímovou – bez ní by to nebylo.

6 – Kdy ses vrátila zpátky a co Tě na úvod čekalo?

Naďa na mě celé ty roky trpělivě čekala, zvala mě na různá výročí společně s Františkem. Ptala se, kdy se vrátím zpátky a to já ani netušila, že se jednoho dne opravdu vrátím 😊. Opět jsem začala fungovat po 14ti letech mateřské a to v r.2019 postupným opětovným vplutím do činnosti DC.

7 – Čím se zabýváš v současnosti, co Tě těší, co Tě trápí?

V současnosti mám na starosti koordinování dobrovolníků v dobrovolnických programech v Rožnově pod Radhoštěm a Valašské Bystřici. Také mám na starost volnočasové jazykové aktivity na ZŠ Masarykova, které tam pořádáme nejen pro ukrajinské děti. Celá práce mě hodně těší a baví. Mám ráda práci s lidmi, a když to ještě je k užitku, tak člověk ví, že to stojí za to. I když se nutně potkáváme s překážkami. Díky Bohu za příležitosti a možnosti, díky za čas a Jeho důvěru, za hřivny, které nám dal, abychom je investovali.

8 – Co by jsi vzkázala čtenářům sborového zpravodaje?

Každý z nás má jinou hřivnu, jiný dar, jiný úkol. Každý z nás má důvěru našeho Pána a cítíme Jeho trpělivost a lásku k nám, ať jsme jakkoliv nedokonalí. A tak si vážím i já vaši lásky a trpělivosti. Prostory, které jste ochotni poskytnout, abychom mohli sloužit strádajícím. Děkujeme, že i díky Vaši podpoře se dobré jméno Adry může šířit dál.

Lidko, moc děkujeme nejen za Tvé odpovědi, ale hlavně za práci, kterou sloužíš potřebným.

redakce

Vánoční bazar pro Ukrajinu

Ta tradice je stará nejméně dvacet let. Regionální sbor meziříčské Apoštolské církve kromě jiných bohumilných aktivit pořádá také každoroční vánoční bazar. Ani zdaleka se do něj nezapojují všichni členové, ale i tak je procento těch aktivních překvapivě vysoké. Různě nadaní sourozenci na tuto akci pamatují už od začátku roku. Někdo vyrábí marmelády či sirupy, jiný, či spíše jiná, plete ponožky, další zhotovuje suvenýry či nejrůznější předměty praktického využití. Součástí bazaru, jehož součástí je i bohoslužba, které se účastní i celá řada lidí „z venku“, bývá také bohatá nabídka pohoštění, za níž se zcela samozřejmě docela slušně platí.

Výtěžek v převážné většině mířil na Ukrajinu. Nejdříve do křesťanské organizace, která se starala o mladé bezdomovce bydlící v kyjevských kanálech, později do

partnerského sboru ve středoukrajinském Krivom Rihu. Tam se soustřeďovala humanitární pomoc, která vzápětí mířila do oblastí, kde už pěkných pár let zuřila válka s proruskými separatisty. To, že do stejných míst směřuje i letošní finanční částka, je nadmíru jasné. Tipne si někdo, do jaké výše se vyšplhala? Do úctyhodných 170 000 korun! Sto padesát pomůže Ukrajincům, o zbytek se podělí strádající lidé z Etiopie a sborová mládežnická organizace Royal Rangers, jejíž pestré aktivity pravidelně inzeruje i meziříčský městský Zpravodaj.

Pokud někdo našel v předchozích řádcích inspiraci, je to jistě chvályhodné. Sluší se jen připomenout, že za výše nastíněné know-how se výjimečně neplatí :-)

František publikán Tomanec

Agapé s chutí Ukrajiny

Světлана s Olenou, naše milované ukrajinské sestřičky, které se už pár měsíců tísň v malé sborové garsonce, si nedají pokoj. Už dlouho dopředu nekompromisně naznačují, že chystají další posezení ve sborové místnosti. Samozřejmě, tak jako minule, u bohatě prostřeného stolu.

Kalendář ukazuje čtvrtý prosinec. Sobotní program je tentokrát poněkud převrácený. Nejdříve večere, po ní oběd. Pochopitelně se v daném případě jedná o slavení Večere Páně. Hned po skončení tradičního obřadu vystupuje dopředu Světлана. Pod bdělým dohledem paní učitelky Žmolíkové, která naši dvojici už nějaký čas seznamuje s taji českého jazyka, s

velkým zaujetím předčítá česky psané poděkování za poskytnutý azyl i následné pozvání ke stolu. Samotný oběd, jehož se účastní i adrácká aktivistka Lidka Obadalová se svojí košatou rodinou, stejně jako další pozvaní hosté, nezapře širokou ukrajinskou duši. Dozlatova osmahlá kuřátka s přílohami, jejichž originální chutě musíme teprve objevovat. Další a další dobrotu, které neumíme v tuzemsku pojmenovat, se postupně stěhují ze stolu do jednotlivých zažívacích traktů. To, že láska prochází žaludkem, netřeba v daném případě vůbec připomínat. Olena se Světlanou ji představují více než výmluvně.

Aby toho nebylo málo, agapé má o týden později svou reprízu. Prý se něco minule nepovedlo. Nikdo ale netuší, co. Aktuální nabídka je jiná, ještě o něco exotičtější. My, kteří rádi cestujeme a s oblibou poznáváme odlišné zvyky a chutě, máme obrovskou výhodu. Za exotikou nemusíme drkotat až někde k Charkovu. Tak jako tak na ty východní končiny nepřestáváme myslet. Jakkoliv bychom si naše ukrajinské sestřičky nejraději tady ponechali, z celého srdce jim přejeme, aby se mohly vrátit tam, kde jsou opravdu doma. A přidáváme se k jejich neopakovatelným vroucím modlitbám...

František publikán Tomanec

Finále roku dvaadvacet

Poslední den roku dvaadvacet připadá na sobotu, což je napříč celou biblí den zasvěcený tělesnému, duševnímu i duchovnímu odpočinku. Coby sborová rodina se scházíme ke klasické dopolední bohoslužbě a poté větší polovina účastníků pádí na valašské kotáry, do čím dál modernější chalupy rodiny Mročkových. Sotva je zlikvidována výtečná zelňačka z kuchyně talentované kuchařky Soni, přejde se z oblasti chleba vezdejšího na chléb duchovní. Příjemně vytopeným obývánkem nejprve v podání hlavy rodiny, rozvážného Miloše, zaznívají slova nejkratšího žalmu, vybízejícího veškeré národy k velebení Hospodina. Jednoduše proto, že Jeho láska k lidem je veliká a věrnost nikdy nekončí. Následné modlitby jednotlivých sourozenců to vzápětí potvrzují. A to přesto, že právě končí rok, který byl pro většinu

přítomných časem opakujících se smutků a nejrůznějších nesnází. Nedávný odchod Petra Kimlera, jehož nejbližší rodina je na setkání přítomna, se stále promítá do veškerého sborového dění a přímo vybízí k nasměrování myslí k Tomu, který je jedinou nadějí v nejistém světě plném bolesti a nečekaných zvratů. Srdcervoucí prosby Oleny a Světlany k živému Bohu o ochranu jejich domovů a blízkých na východě pustošené Ukrajiny zase nedovolí, aby se k nim žádný z přítomných v duchu nepřipojil. Velmi dobrou zprávou je poté přetlumočený pozdrav nepřítomného Ládi Škrly a jeho rodiny adresovaný

našemu poslednímu letošnímu společenství. Současnou vedoucí Křesťanského domova, Soňu Mročkovou, neobyčejně šlechtí prostá skutečnost, že zmiňovaného brácha a jeho nejbližší na toto setkání rovněž pozvala. Asi tuší, že pokud by tak neučinila, spontánně by se zařadila do početného zástupu pohanů, kteří na své párty zvou jen své bezproblémové sympatizanty.

A protože je Silvestra, nemůže na stole chybět bohatá snůška nejrůznějších pochutin. Tradiční chlebičky tentokrát doplňuje zcela originální, nádherně vybarvený, slane chutnající dort, z něhož přímo číší láska zmíněné Světlany s Olenou a atmosféra jejich milované Ukrajiny. Granátová jablka, jejichž svěží jádýrka jsou obsažena v naprosto bezkonkurenčním ovocném salátu z dílny Zdenky Pimkové, zase dosvědčují, že ani militaristicky znějící názvy nemusejí přinášet bolest a smrt, ale naopak radost a příjemné osvěžení. Bylo by divné, kdyby se do závěrečného menu aktivně nezapojila také nadprůměrně zkušená kuchařka Anička, která si ani tentokrát neodpustí potěšit chuťové kanálky zcela výjimečnými kulinářskými výtvary. Jakkoliv se večer nenese v módu obvyklého estrádního silvestrovského veselí, pocit, který si z něho do posledních hodin a minut dvadecátého roku odnášíme, je nadmíru příjemný a nadpozemsky povznášející. Bohu nebeskému, jakož i pozemským kuchařkám budiž za to vzdán převeliký dík!

František Tomanec

Vzpomínáš, Petře?

Druhý díl vzpomínek na Petra Kimlera, tentokrát na vandrování po Rumunsku

Určitě jsi, Petře, nezapomněl. Na to, jak s vaší Magdou, Čmelákem, Pražanovou Míšou a třináctiletým Michalem pádíme v pětaosmdesátém na letní vandr do Ceausescova Rumunska. Prostřednictvím několika spojů dojedeme do historické Kluže a odtud už místním pacfikem drkotáme na sever. Je zrovna svátek Panny Marie, vlak je totálně narvaný, což nebrání krojovaným skupinám domorodců v hlasitém a nekončícím zpěvu náboženských písní. Na střídačku sedíme u otevřených dveří na schůdcích a s náramným potěšením sledujeme ubíhající romantickou krajinu plnou vysokých mostů a hlubokých údolí.

Do našeho maramurešského cíle je to ještě daleko, takže za šera na jedné zastávce vystoupíme a proti proudu potoka jedeme hledat místo k přespaní. Zakopáváme přitom o vzrostlé hříby praváky, které tu asi nikdo nesbírá. První rumunská noc pod širákem, to je prostě paráda! Ustýláme si u kupek vonícího sena, pod sebou máme posečenou, nádherně měkkou mechovou louku a nad hlavou černé nebe plné stříbrných hvězd. Jediným zádrhelem je Michalova noha obsypaná hnisajícími boláky. Tady se, Petře, poprvé pasuješ na polního felčara. Zarudlé vředy léčíš po valašsky. Tedy slivovicí...

Celý příští krásný den věnujeme ochutnávce svérázného pohoří Rodnei. Šplháme do svahů, potkáváme koně, krávy, ovce i jejich pasáčky, pijeme vodu z napajedel a za babku kupujeme velký pecen výtečného sýru. K večeru pokračujeme vláčkem dále na sever až dorazíme k samé hranici největšího státu světa. Tam, za řekou Tisou, ostnatými dráty a ozbrojenými pohraničníky leží obávaný, tajuplný a nepřístupný Sovětský svaz.

Je právě pátek večer, což znamená, že bychom se měli poohlédnout po nějaké adventistické modlitebně. Souvěrců je tu jako much, takže ve třicetitisícovém městě Sighetul Marmatiei to nebude žádný problém. Někaké staré tetiny nás nasměrují k jistému baptistovi, ten má kámoše adventistu, takže cesta do shromáždění je tím pádem otevřená. Jen co přečkáme noc na tvrdé zemi poblíž páchnoucí stoky a očistíme svá těla v šumících vodách řeky Izy, v doprovodu zmíněného kámoše ve svátečním odění a s bágly na zádech zrychleným přesunem doklopýtáme ke sboru. Sobotní škola, písničky i kázání mají podobnou režií jako u nás. Ale s tím rozdílem, že se tu rumunská řeč překládá do maďarštiny a kvůli nám ještě do ukrajinštiny. Sotva bohoslužba skončí, málem dojde před vchodem k pranicí. Každá rodina by nás totiž chtěla pozvat na oběd. A tak se trháme na tři skupiny. Tebe s Magdou domů tahají ukrajinsky mluvící Dubovičovi, Čmeláka s Čmelkou si bere na starost rodina zahradníka Iljeho a já s Michalem pádíme ke Gabimu. Pravidelné podvečerní shromáždění o páté je po velkém naléhání místních bohatší o tři česky zpívané

písničky. Opakované „haleluja“ zpívají všichni s námi a po každém skončení se sálem ozve sborové „mulcumim!“, což v překladu znamená „děkujeme!“

Jak si, Petře, určitě vzpomínáš, po sladké noci v nadýchaných peřinách nás Rumuni naloží do slaného nálevu. To znamená, do bazénu s přírodní slanou vodou, který je součástí nedalekých lázní. Čmelák si to nemůže vynachválit. Poprvé v životě ho to ve vodě netáhne ke dnu. Všechny ostatní to naopak táhne na večerní oslavu narozenin sličné Mariany. Nechápeme, jak je to možné, ale v zemi, kde v obchodě tak tak seženete chleba, se stoly prohýbají pod opakovanými návaly nejrůznějších dobrot. Mejdan, jehož se účastní snad všichni členové sboru od starců až po nemluvnata, a na němž jubilantce veřejně darujeme dvoumetrovou slunečnici, končí až kolem půlnoci. V peřinách si tentokrát pohovíme sotva tři hodiny. O čtvrté ranní nám, jak asi víš, odjíždí ranní vlak k východu.

Kolem osmé jsme v městečku Borša. Nevěříme svým očím. Nejrušnější křižovatkou v centru pochoduje statný býk. Má tu absolutní přednost. My však dáváme přednost výstupu na nejvyšší horu Maramureše, více než dva kilometry vysoký Pietrosul. Netuším, zda jej, Petře, pojmenovali na Tvoji počest, ale skalnatý základ určitě nepopře. Drápeme se tam s několika mezipřistáními skoro celý den. Zastávky s vařením u nádherného plesa, kde nám znečištěný kotlík vylíže hladová kráva, či jemně zamížené výhledy do romantického kraje nemají chybu. S vlastním posunováním k výšinám je to však

poněkud
složitější.
Vrchol s
našimi
těžkými bágly
a krajním
sebezapřením
nakonec
přece jenom
zdoláme.
Vítají nás tu
zbytky sněhu,
silný vítr,
neprostupná

mlha a neskutečná kosa. Navlékáme na sebe všechno, co máme. Začíná se stmívat. Do toho odněkud udeří hrom a vzduchem začínají svištět sněhové krupky. Vichřice sílí, a aby toho nebylo málo, ztrácíme cestu. Žádná mapa pohoří neexistuje, pouze hrubý nákres hřebenů a údolí. Jdeme už skoro hodinu, ale vhodné místo k přenocování nenacházíme. Stan, jak je našim zvykem, nemáme. Narazíme na kamennou ohrádku ve tvaru písmene U. Je široká asi metr třicet. Nacpeme tam dívky s Michalem a přehodíme je celtou a igelitem. My dva, Petře, jak si asi pamatuješ, mezi ně vklíníme své dolní končetiny a zbytky našich těl necháme vyčnívat ven. Čmelák se omotává igelitem a zaléhá opodál. Sotva se uvelebíme do horizontální polohy, začíná pršet. Spacáky nápadně vlhnou a pocit chladu narůstá. Déšť houstne a mění se v plískanici. Ze svahu začínají stékat potůčky vody. Nevyhýbají se ani naši ohrádky. Voda se hromadí v igelitových kapsách nad námi. Jsou v ní i úlomky ledu. Kdykoliv se někdo pohne, nádrž přeteče. Po půlnoci déšť ustává. Ležíme na jednom boku, cvakáme zuby a víme, že musíme vydržet do svítání. Vyrazit do tmy by se rovnalo sebevraždě. Michala navrhuje, ať si začneme zpívat. „Co?“, ozve se z pod celt. „Třeba „Spěšně skotačivě mile prýští pramen ze skály...“ Černější humor si lze jen těžko představit.

Bezesnou noc, která se pro každého z nás stane nezapomenutelnou, konečně střídá náznak úsvitu. Zkřehlýma rukama balíme mokré spacáky, Čmelka čte jitřenku a Čmelák vyslovuje ranní modlitbu. Není v ní ani náznak formálnosti. Vydáváme se dál hlavním hřebenem. Vidíme jen na pár kroků a vítr nás bičuje svými poryvy. Naštěstí jsme narazili na vyšlapanou pěšinu, která mírně klesá do údolí. Mlha se začíná trhat. Registrujeme pasoucí se stáda koní a ovcí hluboko

pod námi. Znovu prší či spíše lijí. Únava po dvou probdělých nocích se hlásí o slovo. Sedáme si, na co se dá a sborově usínáme. V zimě i silném dešti...

Rozhodujeme se pro neplánovaný sestup do údolí. V neustávajícím lijáku uvidíme salaš. Paráda! Je v ní ohniště, lavice i zbytky suchého dřeva. Díry ve střeše nám ani trochu nevadí. Až do večera sedíme u ohně, sušíme spacáky, opékáme plesnivý chleba a vaříme nepopsatelné výtvary z pohanky a ovesných vloček. Občas tu nakoukne dobrosrdečný bača doprovázený svým synem a psem, který má jméno Jé. Je nám, jako bychom se ocitli v nebeském ráji.

Jak jistě, Petře, víš, v kolibě vydržíme až do příštího poledne. A pak už brodíme potokem, stopujeme nákladáky i terénní autobusy a až skoro za tmy dorazíme k železniční stanici Ilva - Mica. Acceleratul, jak se tady říká rychlíku, však vyráží až o půl třetí nad ránem. Pár hodin polehávání v čekárně 1. třídy a vlak je už tady! Davy lidí se derou dovnitř. Spolu s Michalem se tam, Petře, nacpete mezi prvními, s Magdou se narve do dveří i moje maličkost, ale Čmeláci už, jak se zdá, nemají šanci. V zoufalství vyrážíme dveře na WC, naházíme tam naše bagáže a tím uvolňujeme kousek místa. Konečně jsme všichni uvnitř! Napěchovaní domorodci si noční jízdu ve stoje evidentně užívají. Vesele se baví a o nějaké nervozitě nemůže být ani řeč. Pokud je ovšem potřeba nežene na záchod. Když vidíme mladého popa či svíjející se starší ženu, jak se dlouho vši silou prodírají k místu úlevy, ve kterém se vedle mísy navíc tísni i naše bágly, je

nám jich až skoro líto. Kdo nejel vnitrostátním rumunským rychlíkem, ten ještě nepoznal ryzí kouzlo cestování.

Se svítáním přijíždíme do Kluže. Máme čas, a tak si nenecháme ujít vyhlášené tržiště. Zatímco v obchodech je sotva pár marmelád a několik flašek rakije, tady to oplývá vším možným i nemožným. Fůra zeleniny, ovoce, květin a spousta druhů mléčných výrobků. Čmelák se tu snaží zpeněžit ukázkového hříba praváka, ale nikdo o něj nejeví zájem. Na každém druhém rohu na všechno přelaskavě dohlíží dobrodinec národa, „tovarasul“ Nicolae Ceasescu z obří fotografie, na niž je nejméně o dvacet třicet roků mladší.

Před námi je plánované setkání s našimi maramurešskými přáteli, kteří se kvůli nám rozhodli uspořádat společné víkendové setkání nedaleko maďarských hranic. Míříme tedy do malebného

pohoří Apuseni. V pohraničním městě Oradea však nestíháme koupit lístky na místní pacifik. Průvodčí je neoblomný. Chce po nás astronomickou částku ve výši 500 lei. To ani zdaleka nemáme! Navíc nám zabavuje pasy a zaplacené zpáteční kupónové jízdenky na cestu domů. Čmelka upadá do mdlob. Ale ti, co už rumunskými dráhami cestovali, zůstávají docela klidní. Tento folklór dávno prokoukli a tuší, že i tentokrát vše vyřeší nějaký ten úplatek. Po nekonečném napínání neustále kmitající konduktor vyřkne snesitelnou částku. Stačí mu prý 100 lei. Rádi souhlasíme. Jakkoli víme, že mu to jde do vlastní kapsy. Kdybychom si koupili řádnou jízdenku, vycálovali bychom o celou třetinu víc!

Už ve vlaku se, Petře, jak víš, potkáváme s několika brášky a sestřičkami, zatímco ostatní na místo určení cestují ve svých árech nebo daciích. Po týdnu vidíme opět známé tváře. Na louce u potoka vzniká stanové městečko. Rumuni čekají, kdy se k nim přidáme. Když vidí, že na noc jen roztahujeme karimatky a vybalujeme spacáky, jsou údivem bez sebe. Unisono prohlašují, že u nich takto přespávají pouze banditi. Což nám ani trochu nevadí. Tak nádherné noční nebe, jaké se nad námi rozprostřelo, se ze stanu, natož z nějakého hotelu, nedá uvidět ani náhodou.

Příští den nejdříve navštívíme Pesteru Ursilor, což je nedávno zpřístupněná Jeskyně medvědů. Brtníky nikde nevidíme, zato cedulemi varujícími před výskytem hadů se to tu jenom hemží. Na palubě jednoho totálně přetíženého ára, které během jízdy terénem stačí zapadnout do močálu, se pak v koloně

dací konečně dokodrcáme k definitivnímu tábořišti na louce s kupami voňavého sena. Rumuni vztyčují své stany, my, jak si vzpomínám, jdeme na průzkum okolí. Spontánně se v té divočině poztrácíme. Jenom my s Magdou a Michalem jsme ještě před pátečním západem zpátky v tábořišti. Slunce je už za horami, ale ty, Petře, ani oba Čmeláci stále nikde. Ve chvíli, kdy se všichni srocuje k zahájení soboty, se přiřítí značně vyděšená čmelí dvojka s koktavým hlasitým voláním: „Medvěd jak stodola! Medvěd, jak stodola!“ Před chvílí narazili asi kilometr odtud na krále karpatských hvozdů a dosud se jim klepou kolena. „A kde je Petr?“, tážeme se zděšeně po tvé přítomnosti. „Nevíme, nikde jsme ho neviděli“, odpovídají zmateně. To, co se děje vzápětí, bys měl, Petře, vidět! Je už skoro tma, Gabi se za tebe modlí, Ilije čte nějaký žalm a celé polní shromáždění si představuje, jak tě dravá šelma právě trhá na kusy. Ale do mysli některých se vkrádá myšlenka, že přichvátáš ještě během pobožnosti. Ozve se lehké zašumění a do toho polohlasně: „Peter! Peter!“ Přicházíš v klidu a z úplně opačné strany. Všem padá balvan ze srdce a

k zářícím hvězdám letí slova díky. Tak dramatický začátek soboty snad nikdo nepamatuje.

Připravujeme se na spaní pod širákem a natahujeme karimatky vedle osamělé kupy

seny. „Vyloučené!“, volají unisono snad všichni Rumuni. „Lehnete si mezi naše stany, co kdyby v noci přišel „urs“?“ Gabi svolává řidiče, každý jde ke svému autu a na jeho povel pak všichni rozezvučí klaksony. Minuta ječení snad mohutného brtníka od nevíтанé návštěvy dokonale odradí.

Sobota v panenské přírodě, jak si, Petře, určitě vzpomínáš, nemá chybu! Nejen vlastní bohoslužba, na níž opět zpíváme pár českých písniček, ale i společný oběd. Na trávě se objeví snad sedm metrů dlouhý „ubrus“ a na něj se vzápětí shromáždí nejrůznější dobroty. Rajčata, papriky, med, pomazánky, domácí chleba, moučníky, ryby, melouny, všechno v dokonalé bio kvalitě. „Poftýc la mása!“, „Pojďte ke stolu!“, pobízejí nás usměvavé rumunské hostitelky. V aktuálně hladovém Rumunsku se nACPáváme k prasknutí. Což tobě, Petře, určitě problém nedělá. Během odpolední i podvečerní procházky, kdy se nám nejdříve ztrácí Michala a později ve tmě narazíme na nějaké obrovské zvíře připomínající jelena či medvěda, nám sice zatrne, ale proti včerejšímu stresu je to jenom malina.

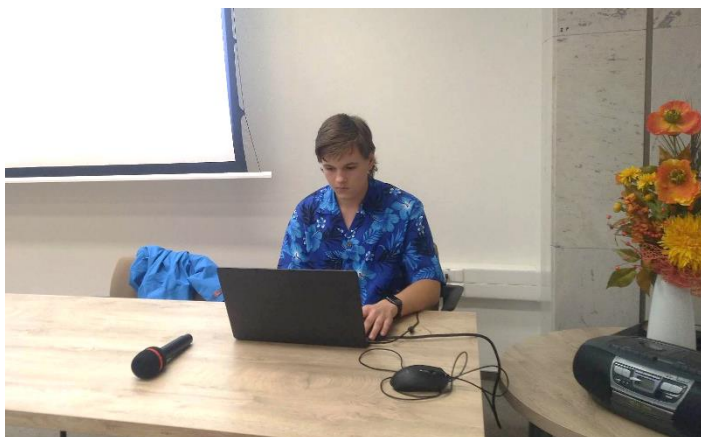
Ještě téhož večera se musíme se všemi rozloučit. Nastává nekonečné objímání, potřásání rukama a poslední společně vyzpívávané „haleluja“. Právě končí něco, na co se nedá zapomenout. Sedíme mlčky na palubě natřásajícího se ára a v duchu se vracíme zpět mezi ty senzační lidičky, mezi nimiž jsme poznali, jak chutná nefalšovaná láska agapé. Vlaky a rychlíky několika státních společností nás poté posunou až k naší tuzemské domovině. Přistáváme v ní bez peněz, ale o hodně bohatší. Takže, díky, Petře, že jsi byl naší součástí! Bez tebe by to určitě nebylo ono...

Tvůj vzpomínající brácha a kamarád, Franta Tomanec:-)

Besedy Adra Klubu zdraví

Aloha e Hawaii – 3.listopadu 2022, beseda Jendy Ondráška

Doba covidová většinu z nás zavřela za dveře našich příbytků. Ne každý měl odvalu na cestování. Ale našli se i tací. A díky jednomu z těchto odvážných jsme mohli shlédnout skvělou besedu teprve náctiletého Jendy Ondráška o jeho cestě na Havaj. Pokud byste čekali nedokonalé vyprávění a mladickou nezkušenost, musíme vás zklamat. Beseda byla naprosto skvělá a na vysoké úrovni. Projeli jsme nejkrásnější místa havajského ostrova Oahu - Waikiki Beach, z doby 2.světové války známý Pearl Harbor, vystoupali jsme na Diamond Head, a mnoho dalších. Potěšili jsme se ukázkou havajské lidové hudby a tanců, a seznámili se s dynastií Kamehaneha - místních vládců.

Naprosto něčím novým pro nás byl závěrečný kvíz s cenou pro vítěze - knihou od tatínka našeho cestovatele - Martina Ondráška - o jeho pobytu v Mongolsku. Jenda Ondrášek

má velké cestovatelské plány také do budoucnosti. A tak mu přejme mnoho navštívených zemí, vždy šťastný návrat domů, a pro nás zase nějakou pěknou besedu.

Gambie, Senegal, Západní Afrika – 1.prosince 2022, beseda Marty Teichmannové a Silvie Neradilové

Při vstupu do malého sálu jsme si připadali, jako bychom se ocitli ve světě plném slunce, tepla, domorodých černých obyvatel a exotické zvěře. Naše dvě dnešní přednášející si ze svých cest po Gambii a Senegalů přivezly nejen mnoho fotografií, látek, šperků z přírodních materiálů, řadu pochutin pro nás neznámých. Přivezly si především spoustu úžasných zážitků, o které se s námi dnes podělily. Paní Martu Teichmannovou přivedla do západní Afriky její touha naučit se africké tance a paní Silvii Neradilovou, pracující na Fakultě tropického

zemědělství v Praze, zase účast v programu na záchranu antilop Derbyho. Svým vyprávěním nás přenesly do dalekých krajů, kde žijí velmi milí lidé, neexistuje shon a není zapotřebí policie, zato si užijete smlouvání na trzích a problémy s pytláky zvěře.

Moc děkujeme za ochutnávku plodů baobabu i lahodných afrických čajů. Povídání se nám velmi líbilo a přejeme oběma dámám mnoho dalších cest do jejich zamilované Afriky.

Pacifická hřebenovka - Pěšky z Mexika do Kanady – 15.prosince 2022 – beseda Zdeňka Blably

Pacific Crest Trail, neboli Pacifická hřebenovka, je dálková turistická a jezdecká stezka na západě Spojených států. Prochází z větší části pohořími Sierra Nevada a Kaskádové pohoří, které leží 160–240 km východně od amerického pobřeží Tichého oceánu. Stezka vede od hranice s Mexikem na jihu po Britskou Kolumbii v Kanadě, její trasa vede přes státy Kalifornie, Oregon a Washington. Je 4 286 km dlouhá, pohybuje v nadmořské výšce téměř od samotné hladiny moře až po 4 011 m.

Právě tuto trasu se rozhodl projít náš dnešní přednášející Zdeněk Blabla. Na náročný výkon "trénoval" na Severní stezce Českem. Navzdory svému mládí se mu PCT přechod podařilo zdárně dokončit. Cesta mu trvala více jak 5 měsíců. Co všechno zažil, jaká nádherná místa viděl, kdo jsou trail angel, jaké nové přátele potkal, to vše bylo obsahem dnešní úžasné a dobrodružné přednášky. Moc děkujeme za krásný večer a budeme se těšit na další vyprávění z cest našeho mladého cestovatele.

Iva Chárová

Besedy Adra Klubu zdraví v roce 2022

1. Albánie, země s vůní tymiánu, František Tomanec, Iva Chárová
2. Umění ne-stárnout, Hana Machová
3. Odpuštět a zapomenout, Daniel Ott
4. Jak se žije na Islandu, Marek Dufka, Vendula Dufková, Daniel Dubový
5. Izrael včera, dnes a zítra z pohledu Knihy knih, Jindřich Kimler
6. I v době covidu se dá cestovat – Havaj, Martin Ondrášek
7. Pákistán, Miloš Vantuch
8. Povstání ve varšavském ghetu, Jaromír Vykoukal
9. Kamčatka na kolech, Roman Kalabus
10. Normandie a Bretagne očima krajkářky, Božena Hambálková
11. Vlorexem a rikšou na hranici Beneluxu, Nesmrtelní dědci
12. Sicílie - ostrov slunce, Iva Chárová
13. Madeira - ostrov věčného jara, Tomáš Hasmanda
14. Aloha e Hawaii, Jenda Ondrášek
15. Gambie, Senegal, Západní Afrika, Marta Teichmannová, Silvie Neradilová
16. Pacifická hřebenovka - Pěšky z Mexika do Kanady - Zdeněk Blabla

O kom a o čem jsme psali ve sborovém bulletinu v roce 2022

Leden – Adolf Šlosárek, covid, balíčky pro seniory

Únor – Antonín Pražan, alianční shromáždění, dárky pro bezdomovce, besídka

Březen – pomoc Ukrajině, Bedřich Jetelina, Benjamín Pražan, Anna Petrovičová, Národní týden manželství, besedy Adra Klubu

Duben – jeden den kazatele, pomoc Ukrajině, Luděk Svrček, manželé Pražanovi, ordinace Pavla Kostečky, Marek Húšť

Květen – Blahoušek Balcar, konference žen 2022, Kornelius Novak v Hošťálkové, dění kolem Ukrajiny, besedy Adra Klubu zdraví, Marek Húšť – pokračování

Červen – Blahoušek Balcar II., Josef Hasmanda, Jana Jančová, Erich Kulig, Bang Baby, Světlana a Olena, besedy, misie Lidky Obadalové

Červenec, srpen – Josef Hasmanda, Česká Adra třicetiletá, povodeň, Ukrajina, sborový výlet, Rumunsko 1982

Září – Antonín Tomanec, zkušenosti z dovolené, Ján Petrovič I., Evropský kongres mládeže ve Finsku

Říjen – Jindřich Kimler 80 let, Ján Petrovič II., akce PTD

Listopad – Modlitební týden, Božena Rosecká, Díkuvzdání v Trojanovicích, besedy Adra Klubu zdraví, Chuligáni na Hřbitovní, Chátra, TTT – Vršatec, Valašský výtvarný salon, ADRA v říjnu

Prosinec – modlitební týden, Petr Kimler, TTT – Rajnochovice, Chuligáni na Hřbitovní, rozloučení s Petrem Kimlerem, vítěz Adra běhu Petr Chytil

Všechny zpravodaje najdete na webových stránkách sboru

www.valasskemezirici.casd.cz .

The image shows a screenshot of the website for the Adventist Church in Valašské Meziříčí. The header features the church's name and logo. A navigation menu includes 'ÚVOD', 'VĚROUKA NAŠÍ CÍRKVE', 'BOHOSLUŽBY', 'ZPRAVODAJ', 'KÁZÁNÍ', 'SHRNUTÍ OKOLÍ SŠ', and 'KŘESŤANSKÝ DOMOV'. Below the menu, there are links for 'AKCE', 'ADRA', 'HISTORIE', and 'KONTAKT'. The main content area is titled 'Zpravodaj' and contains a search bar, a featured article about 'AUDIONAHRÁVKY KNIH E.G. WHITE', and a list of 'NEJNOVĚJŠÍ PŘÍSPĚVKY' (latest contributions) with dates from January to February 2022. A large photograph of a church courtyard is visible on the right side of the page.

Písničky s příběhem

AŽ ŽIJE DĚLENÍ!

povzdech z roku 1993

Nic nového pod sluncem! Už stará biblická zpráva prozrazuje, že dělení je velice oblíbenou disciplínou. Apollovi, Pavlovi, potažmo Kristovi přívrženci by o tom mohli vyprávět!

Píše se rok 1993. Rozpadá se Sovětský svaz a Jugoslávii dělí potoky krve na několik států. Čechoslováci se pod korouhví Klause, Mečiara, Havla a dalších potentátů od sebe naštěstí odpoutávají s rozumem, a proto pokojně. Virus dělení se nevyhýbá ani našemu sboru. Pepa Hasmanda zakládá vlastní společenství, které se záhy nato dělí na větev Petra Válka a později ještě Zdeňka Masaříka. Napětí je cítit i v samotné adventistické církvi. V nedalekých Hranicích to například vře mezi přívrženci Mařenky Vavříkové a Jindřicha Kimlera. V každém druhém sboru se navíc najde nějaký ten Franta Popleta, který se pasuje na Bohem povolaného bojovníka za prosazení Jeho pravdy pravdoucí. Je mi z toho všeho poněkud nevolno. Dělicí čára totiž nekompromisně projela i mou vlastní rodinou. Své momentální pocity vkládám do níže citované písničky. Kdykoliv si ji tajně zabroukám, trochu se mi uleví. A to je asi jediné, co na ní lze najít pozitivního...

Nebýt událostí posledních desetiletí, bylo by mi nevolno i nadále. V Evropě naštěstí zavládne jakýs takýs mír a v tuzemských křesťanských ovčincích dochází k oteplování. To ve Valmezu dokonce vyvrcholí konferencí s názvem Otcovo srdce, na níž náčelníci jednotlivých ohrádek nevystřkují ramena, ale veřejně se za své minulé hříchy svým sourozencům omlouvají. Poté ale všechno, jak se zdá, opět míří do ztracena. Drtivá většina církevních kormidelníků je totiž placena jen od údržby vlastního věroučného chlívěčku, takže stav skutečné Církve Kristovy jim bývá více či méně ukradený. Nesrovnatelně horší je to však na scéně politické. Nenasytý ruský medvěd chladnokrevně rozpoutává krvavou bratrovražednou válku. V neviditelném pekelném zákulisí však vládne nadšení: „Všechno je, jak má být! Ať žije dělení !!!“

(P.S.: Ale jen do času, jak říká Zjevení...)

František publikán Tomanec

At' žije dělení!

Já nevím, zdá se mi, že všude na zemi i slabším v matice nejlíp jde dělení

REF: A já jsem Apollův! A já zase Pavlův! A já jsem Mečiarův! A to já zas Havlův!

A já jsem Petrův! A já zase od Pepy! A já jsem Zdeňkův! A já Franty Poplety!

Já jsem římskokatolíkem! A já adventistou! A my máme pravdu! My ji máme čistou!

Já jsem tety Mařenky! A já strýce Jindřicha! On to vidí přes Židy! A ona, co jde do břicha!

A já jsem Apollův! A já zase Pavlův! A já jsem Mečiarův! A to já zas Havlův!

A já jsem Srb! A já zase Chorvat!! A já jsem Muslim!!! Tak se jdeme po-plácát po ramenou, a nad zemí zkrvavenou poděkovat na kolenou že Boží ruka s námi byla. Pravda konečně zvítězila! Láska sice potratila...

Hmm, hmm...

Pastýři vážení se svými stádečky pro svoje ovečky stloukají chlívěčky S velkými náklady budují ohrady. Pastýři vážení, at' žije dělení!!!

REF:

Pastýři vážení, na Hradě, na faře, pojďme se pozeptat jednoho tesaře Možná, že ocení, pastýři vážení, to naše snažení o věčné dělení...

AT ŽIJE DĚLENÍ!

93

Ja nevím, zda se mi, že všude na zemi Fine

i slabším v matice nejlip jde dělení

A já jsem Apollův a já zase Paulův a já jsem Mečiarův
 a já jsem římsko katolík a já adventista a my máme pravdu,
 a to já zas Havlův a já jsem Petřův a já zase od Pepy a já jsem
 my ji máme čista a já jsem Srb a já zase chorvat a já jsem
 zdenkův a já Franty Popelaty tak se jdeme POPLÁCAT PO RAMENOU

A NAD ZEMÍ ZKRVAVENOU PODĚKOVAT NA KO-LENOU, ŽE

BOŽÍ ŽUKA S NÁMI BYLA, PRAVDA KONEČNĚ ZVÍTĚ ZILA.

LÁSKA SICE POTRATILA HM, HM....

② Pastýři vážení se svými stádočky pro svoje ovisky stloukají chlévočky s velkými náklady budují ohrady, pastýři vážení - at žije dělení!
 A já jsem Apollův...

③ Pastýři vážení na hrade, na fare, pojedine se pouzpít jednoho tesare
 mořno, ze oceňi, pastýři vážení, to naše snášení o věčné dělení... Fine

Handwritten signature

Křesťanský vtip – Ameňák

Měřením jsme zjistili, že váš systém vytápění uvolňuje nadlimitní množství metanu!

Nedá se nic dělat, letos rozdává uhlí anděl...